

Zdalo sa, že spoločenské zmeny, ktoré v našej krajine a krajinách východnej Európy prebehli koncom 80-tich a začiatkom 90-tich rokov minulého storočia, vyriešia duchovné vákuum, ktoré v spoločnosti a v jednotlivcoch pretrvávalo. Pre mnohých znamenali skutočnú slobodu svedomia, pre mnohých nepriniesli žiadnu zmenu, pre iných znamenali nové ilúzie a následné rýchle vytriezvenie, sklamanie a dezilúziu.

Jedno spoločné tieto zmeny mali vo väčšej časti spoločnosti – otvorila sa možnosť slobodne a verejne uhasenie smädu po duchovne. Duchovná prázdnota, ktorá bola vo väčšine spoločnosti, zdalo sa, teraz bude zaplnená tým, že padli zábrany, ktoré bránili slobodnému prejavu a slobodnému vyjadreniu postoja k otázkam a pohľadom na podstatu bytia a našej existencie. Bol to prudký obrat v spoločenskom vedomí a miesta jednotlivca v spoločnosti. Od materialistického pohľadu, ktorý bol v minulosti jediný dovolený, došlo k hľadaniu toho, čo je v živote nemateriálne, na hľadanie toho, čo nie je racionálne.

V predchádzajúcej dobe bol v centre všetkého záujmu a snaženie človek – nakoniec tak to hlása humanizmus, ku ktorému sa spoločnosť a jednotlivci prihlásili, pričom mnohí ani poriadne nevedia, čo humanizmus vlastne je. U mnohých sa humanizmus berie ako protipól diktatúry akéhokoľvek druhu, ako niečo, čo je opakom podriadenosti a rešpektovania autorít. U iných humanizmus predstavuje slobodu presadzovať svoj názor bez ohľadu a rešpektovania ostatných. Toto orientovanie sa na človeka – a v prípade jednotlivca to obyčajne znamená

orientácia na seba samého, táto orientácia znamená hľadanie zmyslu a morálnosti v sebe samotnom. Mnoho smerovaní do duchovna je práve takého charakteru. Vyznačujú sa tým mnohé tzv. východné náboženstva a praktiky. Toto hľadanie v sebe je iné ako hľadanie mimo vlastného ja, teda v Bohu, alebo v jeho synovi Ježišovi Kristovi, alebo v jeho slove.

Mnohí hľadajú. Potrebujú zaplnenie prázdneho miesta v sebe. V kontraste k hľadaniu zmyslu života a morálky v Bohu, v Ježišovi Kristovi, je duchovná cesta mnohých značne odlišná. Ten kontrast spočíva v tom, že cieľ nie je známy a je tu väčší dôraz na proces hľadania ako na dosiahnutie skutočného cieľa. Toto hľadanie prebieha na území ľudského ja a riadi ho ľudské ja. Tak sa hľadanie duchovného obrátilo smerom dovnútra, do vnútra ľudského ja. Toto úporné a pretrvávajúce hľadanie svedčí o jednom: duchovná prázdnota stále nie je zaplnená. Je dôkazom toho, že vzhľadom na to, že sme stvorení na Boží obraz, nenájdeme pokoj a zmysel dovtedy, kým nespočinieme v Bohu. Hlad v srdci človeka môže utíšiť len Božie slovo. Prázdne miesto vo vnútri človeka môže zaplniť len Boh. Božie slovo je duchovnou potravou ktorú určil Boh pre nášho ducha, k duchovnému zdraviu a rastu.

Z minulosti sme si vo svojom vedomí, a snáď vďaka marxizmu-leninizmu, zachovali pojem relatívnosti hodnôt pojmov ako pravda, spravodlivosť a pod. Zdá sa nám, že s istotou nemôžeme vedieť nič, že všetko poznanie musíme upravovať podľa našej skúsenosti a že niet žiadnych nemenných a pevných právd.

Podstatnú úlohu na tomto stave duchovnej prázdnoty a nenaplnenia zohráva myšlienkový systém, ktorý poznáme pod názvom evolúcia. Vďaka tomuto pohľadu na svet, ktorý je súčasťou vyučovacieho systému, je pozornosť človeka odklonená od Stvoriteľa a orientovaná na človeka samotného a na jeho schopnosť poznávať. Viera v Boha je nahradená vierou v

náhodou, v evolúciu.

Spoločnosť sa zmieta v problémoch v otázkach ako sú manželstvo, rozvodovosť, interrupcia, neviazaný sex a sexuálna úchylnosť, spoločenská a rodičovská autorita, atď. Medzi problémami v ktorých sa zmieta človek ako jednotlivec a ako spoločnosť a medzi tým na čom zakladá svoj pohľad na svet, svoj pôvod a zmysel, je úzka súvislosť, priame prepojenie. Čo položíme ako základ svojho života, teda v čo veríme, z čoho vychádzame, tak potom aj svoj život budujem. Pritom ten základ tvoria odpovede na otázky typu: Kto som a odkiaľ pochádzam? Čo je podstatou našej existencie? Prečo existujem a kam smerujem? Nech by sa to zdalo akokoľvek zjednodušené, v konečnom dôsledku všetky odpovede je možné rozdeliť na dve skupiny. Buď sme stvorení, alebo sme tu náhodou. Odpoveď je: buď sme stvorení, teda existuje Stvoriteľ, existuje Boh, alebo vesmír a život v ňom je výsledok náhody, teda všetko sa udialo samo od seba, bez Stvoriteľa a existencia Boha sa upiera. Ľudia buď veria v stvorenie, v Boha a veria jeho zapísanému slovu v Biblii, alebo nie. A podľa toho aj žijú svoj život. Pretože to, čomu človek verí, ovplyvňuje celý jeho pohľad na svet a určuje k nemu vzťah. Podľa toho čomu verí sa aj správa, jedná, hovorí, podľa toho žije.

Žiť vierou alebo podľa názorov?

V súvislosti s evolúciou je potrebné hneď na začiatku si ujasniť jednu skutočnosť. Evolúcia je vyhlasovaná za vedeckú teóriu, ale evolúcia vedeckou teóriou nie je. Spoločnosť je oklamávaná tvrdením, že evolúcia je vedecká teória a viera v stvorenie je náboženstvo. Nebudeme v tomto článku túto otázku rozoberať, povieme len toľko že v skutočnosti evolúcia je viera v to, že Boh neexistuje a v to, že vesmír a život v ňom vznikol sám od seba, náhodou. Veľmi často a veľmi výstižne sa o evolúcii hovorí, že je to náboženstvo náhody. Teraz nás bude zaujímať dôsledok

tohto náboženstva, dopad tejto viery v náhodu na morálku spoločnosti a správanie sa jednotlivca.

Viera, presvedčenie o tom, že Boh neexistuje a my sme len výsledkom náhodného procesu, má jeden okamžitý dôsledok a to, že nad nami neexistuje ani žiadna autorita ktorej by sme boli zodpovední a neexistuje nad ľudstvom a človek nikto, kto by stanovil pravidlá správania sa a vzťahov medzi ľuďmi. Ak nie je nikto, kto by stanovil pravidlá, potom si každý môže robiť to, čo sa mu zachce, alebo robiť to, čo považuje za prospešné (vo väčšine prípadov prospešné sebe alebo úzkej skupine ľudí, ktorými je obklopený). Prijatie evolucionistických názorov dovoľuje človeku stanoviť si svoje vlastné pravidlá a súčasne ho tento postoj v tom aj ospravedľňuje. Čo je správne a dobré je potom vec názoru a nie pravidiel daných ľuďom zvonku.

Ak stavíme na názore, tak potom si musíme byť vedomí, že existuje niekoľko názorov na danú otázku. Podľa jedného názoru je niečo správne a podľa iného je to isté nesprávne. Ak stavíme na názore, tak potom ak je platný jeden názor, potom rovnako je platný aj iný názor, lebo neexistuje normál, s ktorým by sme oba, alebo viaceré názorov, porovnali a mohli rozhodnúť o správnosti. V súčasnosti prebieha diskusia v spoločnosti o dvoch okruhoch otázok a to aj na úrovni zákonodarného zboru. Je to otázka uzákonenia manželstva partnerov rovnakého pohlavia a otázka povolenia interrupcií. Rozmanitosť názorov iba na tieto dve otázky zviditeľňuje to, čo sme povedali: človek sám vyhlasuje čo je dobré a čo nie a presadzuje svoj názor podľa miery svojej kompetencie. Pritom samozrejme úplne ignoruje svojho Stvoriteľa. A v tom je ten problém, lebo čo je správne a čo nie je správne nie je vec názoru, ale je to záležitosť toho, čo hovorí ten, kto je Stvoriteľ, kto vymedzil a stanovil pravidlá. Nemali by sme žiť a konať podľa názorov, ale podľa toho, ako veci a spôsob života stanovil ten, kto nás stvoril. Samozrejme, ak vylučujeme stvorenie a Stvoriteľa, ospravedľňujeme seba a práva správať sa podľa vlastných názorov a pravidiel a nie podľa pravidiel ktoré dal Boh. Pravidlá pre život určuje ten, kto stvoril a dal život. Boh stvoril všetko a preto je aj absolútnou autoritou nad všetkým. On určuje pravidla. Pýtať sa máme Stvoriteľa a nie niekoho iného. Boh stvoril všetko a preto je aj absolútnou autoritou. Ľudia sú stvorenými bytosťami, sú plne v moci toho, kto ich stvoril a pod jeho absolútnou autoritou. On má právo určovať pravidlá a on ich aj určuje a je a malo by byť, v našom najlepšom záujme ho poslúchať. Čo je správne a čo nie je správne, čo je dobré a čo nie je dobré nie je vec názoru, ale je to otázka poslušnosti tomu, čo Boh hovorí.

Deti sa často búria proti kresťanskej etike a pýtajú sa, prečo by mali poslúchať pravidlá (názory) svojich rodičov. Hlavná príčina je v tom, že rodičia svoje deti nevyučovali základným Božím princípom a to tak, aby deti vedeli čo Boh chce a čo nechce a nie čo chcú alebo nechcú rodičia. Ak deti vidia pravidlá len ako názory svojich rodičov, pýtajú sa, že prečo by ich mali poslúchať? Keď však deti vidia od ranného veku že Boh je a On všetko stvoril a On určil pravidlá čo je správne a čo nie, je to veľký rozdiel. Pravidlá pochádzajú od Stvoriteľa Boha a preto majú byť zachovávané. Je nemožné stavať akúkoľvek stavbu bez základov – ale to je to, o čo sa pri výchove detí pokúša mnoho rodičov. Výsledky takejto výchovy vidíme okolo seba – nastupujúce generácie odmietajúce Boha Stvoriteľa a absolútne hodnoty kresťanstva.

Dať deťom základy o Bohu Stvoriteľovi a vysvetliť im, že je to on, kto stanovil pravidlá a nie rodičia. Rodičia majú pred Bohom zodpovednosť čo ich deti robia a ako sa chovajú. Deti vidia len kresťanské doktríny, ktoré im rodičia predkladajú ako svoje vlastné názory alebo ako názory cirkvi (denominácie). Božie pravidlá sú odsunuté a názory ľudí sa predkladajú ako Božie pravidlá.

Už doma, v rodine, je potrebné vo výchove detí položiť základ a ten je, že Boh je, že on všetko stvoril. Keď odídu do školy, tam dostanú iné základy. V škole a aj v spoločnosti sa deťom predkladá iný základ. V škole sa učia, že Boh nie je a my sme produktom náhody. Generáciám chýba základne porozumenie toho, že Ježiš Kristus je Stvoriteľ.

Vo väčšine škôl sú podávané úplne nebiblické základy – základy evolúcie. Na týchto základoch sa samozrejme nedá postaviť kresťanská morálka. Základy evolúcie neunesú kresťanskú stavbu. Žiaľ, aj mnoho kresťanských škôl alebo univerzít nekladie kresťanské základy do života svojich študentov, ale vyučujú evolúciu. To, že nie sú položené kresťanské základy vidíme v živote: interrupcie, sexuálne úchylky, homosexualita, rozvody a iné nemorálnosti. Potrebujeme sa riadiť Božím pohľadom na každý problém a nie pohľadom ľudským.

Vidíme, ako celá filozofia hriechu preniká a presakuje nielen spoločnosťou, ale aj denomináciami. Dôvod väčšiny konfliktov v denomináciách a medzi denomináciami je v tom, že väčšina ľudí bojuje za svoje názory. Nikdy a nič by nemalo byť vecou názoru, ale záležitosťou toho, čo hovorí Boh, ktorý nad našimi životmi má zvrchovanú autoritu.

Umiestené: 27. 11. 2015

Upravené: 27. 11. 2015